

Жалолиддин Румийнинг ғазалнавислик маҳорати улкан тадқиқотларга мавзу бўлган ва яна бўла олади Адабиётшуносларимиз олдида улуғ шоир ғазалларини ва умуман, унинг барча асарларини мукаммал таҳлил қилиш вазифаси турибди. Ўзбек шоирлари зиммасида эса, Румийнинг бебаҳо ғазалларини тўла таржима қилишдек шарафли, шу билан бирга, гоят масъулиятли вазифа турганлигини ҳам унутмаслик лозим. Зеро, Румий ўзбек халқининг ҳам энг сеvimли шоиридир. Шунинг учун ҳам бу долзарб вазифаларни кечиктирмаслик лозим, деб ҳисоблаймиз.

Адабиётлар:

1. Румӣ Қ. Сад барги ғазал. Хучанд: Нури маърифат, 2007.
2. Румӣ Қ. Девони кабир, чилди 2.- Душанбе: Адиб, 1993.
3. Жалолиддин Румий. Маънавий маснавий. Куллийёт. Биринчи жилд. Биринчи китоб. (Таржима шарҳи билан). Тошкент: “Шарқ”, 1999.-368 б.
4. Жалолиддин Румий. Маънавий маснавий. Куллийёт. Биринчи жилд. Иккинчи китоб. (Таржима шарҳи билан). Тошкент: “Шарқ”, 2007.- 274 б.
5. Жалолиддин Румий. Маснавий ҳикоятларига шарҳлар. – Тошкент: “Муҳаррир нашриёти”, 2011.-404 б.
6. Радий Фиш. Жалолиддин Румий. Тарихий биографик роман. Тўртинчи нашр.- Тошкент, 2021. – 368 б.
7. Румий Жалолиддин // Алишер Навоий энциклопедияси. 4 жилдлик, 3-жилд. – Тошкент, 2024, - 371 – 376 - б.

МУМТОЗ АДАБИЁТДА ЁШЛАР МАЪНАВИЯТИ МАСАЛАСИ

(Абдурахмон Жомий ва Алишер Навоий ижоди мисолида)

Файзуллоев Бахтиёр Бобожонович,

“Академик Бобожон Ғафуров номидаги Хўжанд давлат университети” ДТМ доценти филология фанлари номзоди

Бойматов Шавкат Зикруллоевич,

катта ўқитувчи

(Тожикистон)

Email: b.fayz.1961@mail.ru

Аннотация: Ушбу мақола мумтоз адабиётда ёшлар маънавияти масаласи тадқиқига бағишланди. Унда тожик ва ўзбек мутафаккир шоирлари

Мавлоно Абдурахмон Жомий ҳамда Амир Алишер Навоий ижоди мавзу доирасида таҳлил этилди. Таҳлил жараёнида ҳар икки мумтоз шоирнинг лирик шеърлари ва дostonларида инсон маънавиятини шакллантиришга доир мавжуд масалаларга эътибор қаратилиб, уларга доир хулосалар берилди.

Аннотация: Данная статья посвящена изучению вопроса духовности молодежи в классической литературе. В рамках темы анализируется творчество таджикских и узбекских мыслителей Мевлана Абдурахмона Джоми и Амира Алишера Навои. В ходе анализа уделено внимание вопросам формирования духовности человека в лирических поэмах и эпосах обоих поэтов-классиков, даны предварительные научные выводы по ним.

Annotation: The given research work dwells with the study of youth spirituality in classical literature. Within the framework of the topic, the works of Tajik and Uzbek thinkers Mevlana Abdurahmon Jomi and Amir Alisher Navoi are analyzed. Attention is paid to the issues of the formation of human spirituality in the lyric poems and epics of both classical poets, and preliminary scientific conclusions are given on them.

Таянч сўз ва иборалар: анъана, таъсир, ўзига хослик, маҳорат, ғазал, татаббу, талқин, вазн, қофия, радиф.

Ключевые слова и выражения: традиция, влияние, своеобразие, талант, газель, татаббу, сравнение, размер, рифма, редиф.

Key words and phrases: tradition, follower, influence originality skill, ghazal, tatabbu, vazn, rhyme, radif, interpretation, emulate, comparative analysis

Тоҷик ва ўзбек мумтоз адабиётида ёшлар тасвири ва улар фаолиятининг талқини муҳим ўрин тутди. Бунинг манбаси эса халқ ва унинг бунёдкор, жасур, ғайратли ва меҳнатсевар, билимли фарзандларига бориб тақалади. Чунки халқ фарзандлари ҳаётнинг бош қаҳрамонлари бўлиши билан биргаликда, барча даврларда ёзма адабиёт учун ҳам, оғзаки ижод учун ҳам асосий манба вазифасини бажариб келган. Воқеан, халқ оғзаки ижодида ўз бахт-саодати, шунингдек, халқ ва она-Ватан тинчлиги, фаровонлиги ҳамда порлоқ келажаги учун курашувчи асосий қаҳрамонлар ёшлар эканлиги бежиз эмас. Буни «Алпомиш», «Гўрўғли» ва бошқа халқ дostonларида, «Уч оға-ини ботирлар», «Маликаи Ҳуснобод», «Муқбил тошотар» сингари кўплаб эртакларда яққол кўриш мумкин.

Зеро, ҳаётнинг ўзида ҳам асосий яратувчи куч, тинчлик посбонлари, фаровонлик заҳматкашлари, бахт ва саодат учун курашувчилар билимли ёшлардир. Шунинг учун ҳам кейинги пайтда Ўзбекистон ҳамда Тожикистон Президентлари келажак варислари бўлган – ёшларга алоҳида эътибор

каратиётгани бежиз эмас. Шу нуктаи назардан мумтоз адабиёт вакиллари ижодидаги асосий бош қаҳрамонлари ҳам ёшлар бўлиб келган. Бунини Мавлоно Абдурахмон Жомий ва Амир Алишер Навоий ижодида кузатиш аниқ, уларнинг шеърларидаги лирик қаҳрамонлар ҳамда достонларидаги асосий образлар мисолида янада ёрқинроқ акс этганига гувоҳ бўлиш мумкин.

Ўз ижодида ёшлар ҳаёти, уларнинг маънавияти, фаолияти, пок муҳаббати, кураши, интилиши ва тарбияси масалаларига катта эътибор қаратган мумтоз ижодкорлардан бири - буюк тожик шоири, олими ва мутафаккири Мавлоно Абдурахмон Жомий (1414-1492)дир. Жомий лирикаси қаҳрамонлари ошиқ, маъшуқа, шоирнинг ўзи, пок сўфий, мутафаккир устоз, Аллоҳ ва пайғамбар (с) бўлиб, улар орасида ошиқ ва маъшуқа образлари юксак мавқеда ифода этилгани билан бадиий қиммат касб этади.

Шоир тасвиридаги ошиқ - ёш, кўркем, фидойи йигит. Маъшуқа ҳам ёш, илоҳий хусн акс этган ғоятда гўзал қиз. Бу икки образ Жомий лирикасининг асосий тимсоллари сифатида чизилган. Жомий ошиқ ва маъшуқа образларини ишқ билан боғлаб, уларни яхлит ҳолатда тасвирлайди. Чунки ишқ, ошиқ ва маъшуқага хосдир:

Маъшуқа ишқу ошиқ ҳар се якест он чо,
Чун васл дарнагунчад, ҳичрон чӣ кор дорад?

Жомий талқинича, ишқ, ошиқ ва маъшуқа орасида пайдо бўлар экан, у покиза бўлиши керак. Чунки пок бўлмаган ишқ булҳаваслик бўлиб, у инсонни бахтли қилмайди. Ишқ йўлидаги бахт фақат уни пок тутиш билан қўлга киритилади. Шунингдек, Жомий талқинидаги ошиқ йигит байналмилал инсон. У тожик йигити бўлса-да, турк-ўзбек гўзалини севади. Унинг чиройли кўзи ва ширин лабларига мафтун бўлиб, умрининг охиригача ундан ўзгани демасликка қасамёд қилади:

Нестам чун ёр туркигў, вале то зиндаам,
Чашми турку лаъли туркигўи ўро бандаам.

Эътиборли томони шундаки, гарчи улар бир-бирларининг тилларини билмасалар ҳам, ишқ кўнгилга тегишли бўлганлиги сабабли қалбан бир-бирларини яхши кўрадилар. Ошиқ йигит маъшуқасини ўтган кун кўрмаган пайтида қалбида унга нисбатан кучайган шавқдан ўладиган ҳолатга етса, маъшуқа келгач, бу шавқ икки баравар кучайиб, бугун у юз баравар ортиб кетади:

Маҳи турки забони ман надонад форсӣ чандон,
Чу гўям бўса дех, мушкил ниҳад бар форсӣ дандон.
Парерам буд дар дил шавқи ў чандон, ки мемурам,
Чу омад дӣ, дучандон гашту ҳаст имрӯз садчандон.

Бу ишқий мисраларда ҳақиқий дунёвий ошиқ ва ҳаётий маҳбуба образлари чизилганлиги диққатга сазовор. Шоир талқинича, ёшлар қалбидаги муҳаббат шундай самимий, пок, эҳтиросли, миллат танламайдиган ва мафтункор бўлиши лозим. Жомий дostonларидаги Юсуф, Зулайхо, Мажнун, Лайли, Искандар сингари образлар ҳам шундай ёшлардир. Шоир талқинида улар пок муҳаббатли, беғубор, камтар, ўқимишли, сахий ва олижаноб; халқпарвар, интилувчан, қийинчиликлардан қўрқмайдиган; ғайратли, сезгир, фидойи, софдил ва эзгу орзу-тилакли ёшлар сифатида чизилган.

Жомий тасвиридаги ана шундай мукаммал ёшлар образидан бири Юсуфдир. У ёшлигидан ўзининг гўзаллиги, ақл-идроки ва камтарлиги билан ҳаммани мафтун этади. Акалари унинг яхши фазилатларига зоҳиран тан беришса-да, ичларида уни кўролмайдилар. Шу сабабли турли йўллар билан унга ёмонлик қилишга ва ҳатто уни йўқотишга интиладилар. Юсуф эса акаларини кечириб, улар билан яхши муносабатда бўлишга интилади. Акалари эса ёмонликни давом эттириб, Юсуфни Мисрга кетаётган савдогар Моликка сотиб юборишади. Мисрда Юсуфни Зулайхо сотиб олади.

Зулайхо аслида Мағрибшоҳнинг қизи эди. У Юсуфни тушида кўриб, севиб қолади. Уч марта Зулайхонинг тушига кирган Юсуф учинчи мартасида ўзини Миср азизи, яъни Миср бош вазири деб таништиради. Бундан қувонган Зулайхо тушини ота-онасига айтиб, фақат Миср азизига турмушга чиқиш ниятини маълум қилади. Ягона қизларининг бахтини истаган ота-она Миср азизига совчи жўнатадилар. Демак, яна шу ўринда бир нуқтага эътибор қаратиш керак бўлади. Достонда келтирилича совчилик қиз томонида амалга оширилган. Шарқ дунёсида, умуман, мусулмон оламида совчилик билан боғлиқ жараён асосан, йигит томонидан амалга оширилиган. Шунингдек, йигит томонга қиз тарафдан ҳам совчилар юбориш анъанаси борлигини тарихий манбалардан маълум бўлади. Бунга мисол сифатида Пайғамбаримиз Муҳаммад (с.а.в.) га Хадича томонидан юборилган совчилар фаолияти билан изоҳлаш мумкин [1:26-30- б.]. Жомий ҳам мазкур достонида ҳам шу анъанага риоя этгани маълум бўлади.

Достонда келтирилишича, бу вақтда Мисрда Юсуф эмас, балки кекса бир киши бош вазир эди. У совчиларга розилик беради. Зулайхони Мисрга олиб жўнайдилар. Зулайхо тезроқ Мисрга етишни ва Юсуф билан висоллашишни истади. Аммо Мисрга яқинлашганда, уни тушидаги йигит эмас, балки кекса бир киши кутиб олганини кўргач, ўйламай иш қилганидан қаттиқ пушаймон ейди. Агар Зулайхо тушига ишонмай, аввало Миср азизининг кимлиги ва шунингдек, неча ёшдалигини суриштириб билганида, у тушида кўрган йигит эмаслигини англаб етар, нотаниш ва кекса одамга турмушга чиқиб, ҳам ўзини шарманда қилмас, ҳам қилган ишидан пушаймон эмас эди. Жомий Зулайхонинг пушаймонидан муҳим хулоса чиқариб, ёш қизларга панд-ўғит беради. Улуғ шоир талқинича, қизлар ишқ-муҳаббатда,

бирор кишига кўнгил беришда ва оила қуришда асло шошилмасликлари, бу борада доим ўйлаб иш қилишлари керак.

Жомий талқинича, ёшлар гарчи соғлом ва ақл-идрокли бўлиб туғилсалар-да, ҳамиша тарбияга муҳтож бўладилар. Шунинг учун ёшларга уларнинг ёшлигидан мукамал тарбия бериш лозим. Агар шундай қилинса, улар ҳаётда хато қилмайдиган бўладилар. Ёшлар тарбиясига алоҳида эътибор қаратган Жомий ўзининг «Силсилат уз-заҳаб» («Олтин занжир»), «Субҳат ул-аброр» («Яхшилар тасбеҳи»), «Тухфат ул-аҳрор» («Поклар тухфаси») маснавийларида чуқур тарбиявий аҳамиятга эга бўлган панд-ўғитларини берганки, улар ҳозиргача ҳам ўз қимматини йўқотган эмас.

Жомийнинг «Хирадномаи Искандарий» («Искандарнинг донишмандлик китоби») достонида ўғли Зиёуддин Юсуфга берган панд-насихатлари ҳам шулар жумласидандир. Улуғ шоир дostonнинг бошида ҳам, охирида ҳам ўғлига насихат қилар экан, ўз панд-ўғитларини барча ёшларга қаратгани маълум бўлади. Бу ўринда шоир пандномаларидан айрим парчаларни келтириш фойдадан холи бўлмайди. Дарвоқе, шоир асар бошида қуйидагича ўғит беради:

Эй жигаргўшам, гавҳар фарзандим,
Қулоқ ос, сенга насихат-пандим...
Яхши хулқли бўлгил ҳамда соф кўнгил,
Одамларга доим инсофли бўлгил.
Бу меҳнатхонада яхшию ёмон-
Учрайди, яхшилик қилавер ҳамон.
Сенга бўлсин фақат яхшилик қилиқ,
Аммо барчадан сен кутма яхшилик.

Жомий яна дoston охиридаги ўғитида қуйидагиларни ёзади:

Менинг етмишда ёшим, сеники етти,
Сенинг бахтинг келур, мендан-чи, кетти...
Белингда қувватинг бор, айла ғайрат,
Билиб қўй, ёшлик онинг катта давлат.
Билиб иш қилки, бўлсин фойда ғоят,
Ёғилсин охири бошингга раҳмат.
Жаҳолатдан қочиб мисли бало сен,
Билим, донишни касб эт аввало сен...
Билим олсанг, унга доим амал қил,
Амалсиз илмни мисли заҳар бил...
Ҳама дўстингга доим бўл очик қўл,
Бахиллик қўйидан доим узоқ бўл...
Ҳақиқий дўстингга жонинг фидо қил,

Ва лекин дўсту душман фарқини бил...
Берибсан ваъда, албатта, вафо қил,
Вафосизликни қалбингдан жудо қил.

(Ш.Шомуҳамедов таржимаси)

Жомийнинг «Юсуф ва Зулайхо» достонидаги Юсуф оила ва мактабда яхши таълим ҳамда тарбия олганлиги туфайли, Мисрда кулдек сотилса-да, ўзининг ақл-идроки, билими, ишчанлиги ва тадбиркорлиги билан Миср бош вазири даражасига кўтарилади. Адолат ва донишмандлик билан иш юритиб, Миср халқини етти йиллик қаҳатчиликдан талафотсиз олиб ўтади ва фаровон ҳаётга етказди.

Жомийнинг «Хирадномаи Искандарий» достонидаги шахзода Искандар-нинг ҳаёт йўли ҳам ибратга лойиқ тарзида тасвирланган. Искандар Юнонистон мамлакати подшоси Файлакус оиласида дунёга келади. У шоҳнинг ягона ўғли бўлса-да, эрка, тантиқ, дангаса, бетайин ва нодон бўлиб ўсмайди. Балки ёшлигидан илмга қизиққан, донишманд Арастунинг таълим ва тарбиясини олган, жисмоний жиҳатдан ўзини чиниқтирган; катталарни ҳурмат, кичикларни иззат қиладиган, меҳнатсевар, камтар ва ақл-идрокини камолга етказган йигит бўлиб ўсади. Шунинг учун ҳам отаси унга подшоликни ишониб топширади. Ёш Искандар подшо бўлгач, донишмандлар маслаҳати ва ўзининг ақл-идрокига суяниб, мамлакатни адолат билан бошқаради ва халқ ундан рози бўлади. Бундай характерли мисолларни Жомийнинг бошқа асарларида ҳам кузатиш мумкин.

Абдурахмон Жомийнинг ижодидаги ёшлар тарбияси, уларнинг маънавияти ҳамда маърифати, камолоти Ҳазрат Алишер Навоийнинг асарларида ҳам ҳадди аъло даражада бадииятга муҳрлангани китобхонни ҳайратга солади. Буни биргина Фарҳод тимсоли мисолида кузатиш мақсадга мувофиқ. Фарҳод ақл-фаросатли, зеҳнли бўлганлиги учун тез орада жуда кўп илмларни эгаллаб олади. Шоир унинг бундай фазилатларини ўзгача илҳом ва завқ билан тасвирлайб беради:

Жаҳонда қолмади ул етмаган илм,
Билиб тақиқини касб этмаган илм.

Ёки

Учунчи ой равон бўлди саводи,
Бурунги йилда Қуръон бўлди ёди.

Чин мамлакатадаги икки хунарманд уста бор эди. Уларнинг ҳар иккиси ҳам эгизак туғилган эдилар. Бирининг лақаби, Боний, бошқа бириники эса Моний эди. Уларни кўрганлар ҳаттоки бир-бирлари билан адаштириб ҳам юрар эдилар Бири – меъмор, иккинчиси наққош эдилар. Улардан Фарҳодниг хунар ўрган-ганлиги дostonда батафсил кўрсатиб ўтилган. Фарҳод ҳар бир сабоқни бир

марта кўрса, ўша варақни бошқа очиб ўлтирмас эди. Қандай сўзни ўқиса кўнглига, фақат кўнглига эмас, ҳатто жон лавҳасига нақшланиб қолар эди. Фарҳод ўзига ўзига ўқиб ўтиш билан бирга уқиб ўтишни ҳам шиор қилиб олган, ўқиганларининг ҳаммаси саҳифама- саҳифа ёдида ўрнашиб борар эди.

Алишер Навоийнинг мазкур достонида ёшлар айниқса, билимга ва ҳунар ўрганишга иштиёқманд қилар ҳақида ҳам алоҳида тўхтаб ўтганки, бу ёшлар учун ҳар жиҳатдан ибратлидир. Достоннинг бош қаҳрамонларидан бири Шириннинг дугоналари билан боғлиқ маълумотлар достондаги маҳим нуқталардан яна бири дейига имкон беради. Улар Меҳинбонунинг кўл остида камолга етган ёшлар эканлиги билан бугунги кунимиз учун ҳам ҳар жиҳатда ибратлидир:

Дилорому Дилорою Дилосо,
Гуландому Суманбўю Сумансо.
Паричеҳру Паризоду Париваш,
Парибайкар зиҳи ўн исми дилкаш.
Бири ашъор баҳр ичра ғаввос,
Бири адвор даври ичра раққос.
Бири мантиқ русумида рақамкаш,
Бири ҳайъат рукумига қаламкаш.
Бирининг шеваси илми ҳақойиқ,
Балоғатда бири айтиб дақойиқ.
Бири тарихда, сўз айтиб фасона,
Бири ҳикмат фани ичра ягона.
Ҳисоб ичра бирининг зеҳни бориб
Муаммода бириси от чиқориб.. [10 : 488 б.].

Бу шеърӣ мисралар академик ўзбек шоири Ғафур Ғулом томонидан шундай насрий баён қилинган: “Бири (Яъни Шириннинг дугоналари – Б.Ф) шеър дарёсида ғаввос бўлса, бири чирмандага чир айланиб ўйин тушадиган раққоса эди. Бири мантиқ илмининг қонун – қоидаларини ўзига касб қилиб олган бўлса, яна бири ҳайъат илми бўйича қалам тебратади. Тағин биттасининг ҳунари ҳақиқат илмлари бўлса, бошқаси чиройли сўзлашнинг нозик – нозик томонларини ечиб беради. Яна бир тарихдан афсоналар сўзласа, иккинчиси ҳикмат фанидан ягона эди. Тағин бирисининг зеҳни ҳисобда ўткир бўлса, бошқа бириси муаммолар ечишда ном чиқарган эди” [7 : 448-б.].

Алишер Навоийнинг асаридаги бу тасвирлар шунчаки келтириб ўтилмасдан, балки доимо баркамол шахс камолоти йўлида муҳим манба бўлиб хизмат қилиши, шубҳасиз. Яна шу нарсани алоҳида таъкидлаш лозимки, ота-боболаримздан мерос бўлиб қолган миллий қадриятларни бугунги ёшларимиз қалбига сингдиришда адабиётимиздаги мавжуд

асарлардан кенг миқёсда фойдаланишга алоҳида эътибор қаратилиши муҳим вазифалар сирасига киради.

Замонавий адабий таълимда мумтоз адабиё намуналарини янги мезонлар асосда ўқувчиларга етказиш бўйича жиддий ишлар амалга оширилаётгани қувонарли ҳолдир. Профессор Қазоқбой Йўлдошев ўринли таъкидлаганидек: «Ўрганилаётган ҳар бир асардан мафкура эмас, нафосат қидирилса, қаҳрамонлар мансуб ижтимоий табақаларга хос хусусиятларини топишга эмас, балки қаҳрамонлар кечирган ҳиссиётларни, сезимларни кашф этишга эътибор қаратилса, ўқувчилардан баркамол шахс шакллантириш мумкин бўлади» [6 : 76 б.].

Амир Алишер Навоий ҳам ўзининг «Назм ул жавоҳир», «Маҳбуб ул қулуб», «Хамса»даги дostonларида биргина шарқона ҳаёга қайта-қайта эътибор қаратиши бежиз эмас эди. Аввало, жамиятнинг тинч ва осойишталиги, эл дастурхонининг маъмурлиги, одамларда меҳр-оқибатнинг устиворлиги улар қалбидаги имондан далолат беради. Мутафаккир шоирнинг фикрича, имон уйининг уч асосий устуни бўлиб, шулардан биринчиси - ҳаё, иккинчиси - вафо, яна бири саховатдир:

Уч қисм ила имонга бино фаҳм айла,
Аввалгисини анинг ҳаё фаҳм айла,
Иккинчисини дағи вафо фаҳм айла,
Учинчисини билмасанг, сахо фаҳм айла [14: 19-б.].

Демак, киши имонли бўлиши учун биринчи навбатда ҳаё туйғусига эга бўлиши зарурлиги болаларга тушунтирилади. Шунингдек, мутафаккир шоирнинг «Ҳайратул-аброр» дostonидан жой олинган ҳикоятларнинг бирида ҳам ҳаёнинг муҳим инсоний фазилат эканлиги тасвирланган. Мазкур бадий матндан ҳам ёшлар учун муҳим керакли хулосалар мавжуд. Яъни гулзорда севгилиси билан ўтирган шахзода Ануширвон наргис гулидан уялиб, ёнидаги маҳбубасига қўл узатишдан ўзини тия олган тасвир мавжуд. Навоий бунини шоирона изоҳлаб, Ануширвон ҳаё эгаси белганлиги учун жаҳонга шох, адолати эса оламга паноҳ бўлди деган муҳим хулосани баён қилади.

Айш, Навоий, неча дилкаш дурур,
Лек адаб бирла ҳаё хуш дурур [8: 164 б.].

«Лайли ва Мажнун» дostonидаги асосий бош қаҳрамон Қайс ишқ йўлида «Мажнун» дея ном олди. Бу йўлда кўп азиятлар чекиб, табиат бағридан ўзига ҳаловат топади. Ишқ азоби уни не қуйларга солмасин, ҳар қандай ҳолатда ҳам унинг қалбида йигитлик ҳаёси сўнмайди. Мажнуннинг қўл-оёқларини боғлаб ота-онаси ҳузурига олиб келгандаги тасвирида бунини янада аниқроқ кузатиш мумкин:

Чун кӯрди ато било аноси
Ким, они ҳалок этар ҳаёси [9: 96-б.].

Хижолатдан ҳаё денгизига ғарқ бўлган Мажнун ота онасининг олдида уялганидан бошини кўтара олмас эди. Фарзандига ҳар қандай панду насиҳат ортиқча эканлигини англаган «ато било аноси» фарзандини оғир аҳволдан кутқариш чорасини ахтаришади. Шунга ҳамоҳанг тасвир «Фарҳод ва Ширин» достонида ҳам мавжуд. Фарҳод кўзгудаги рухсорни кўриб, хушидан кетади. Ҳамма бундан қайғуда эди. Қачонким у ўзига келганида бошида мотам тутиб ўтирган ота-онасини кўриб, шундай ҳолга тушади:

Тутиб сўнгин ато бирла аноси,
Муни кўргач, ҳалок этти ҳаёси.

Тутинг маъзурким, расво бўлубмен,
Демай расво бўлубменким, ўлубмен [10 :190-б.].

Навоий асарларининг маънавий устунларидан бири ҳисобланган ҳаё «Маҳбуб ул қулуб»да янада теранроқ талқин этилганига дуч келамиз. Улуғ шоирнинг фикрича, қарам билан мурувват ота ва она бўлса, вафо билан ҳаё эса уларнинг икки эгизак фарзандларидир. Бу «эгизак фарзандлар» имон уйининг асосий пойдеворидир Навоий талқинича вафосиз одам субутсиз, ор номуси йўқ, нопок кимсалар бўлиб улар ҳаё туйғусидан бенасиб кимсалардир. Шунинг учун ҳам элу улус улардан доимо жафо чекканлар. Навоий фикрларини давом эттириб, «...кимда бу икки сифат (яъни вафо билан ҳаё –Б.Ф.) бўлмаса унда имон ҳам йўқ. Ва агар кимда имон бўлмаса, унда одамийлик ҳам йўқ...» деган қатъий ҳулосага келади [11: 82-б.].

Устози Жомий йўлидан бориб нақшбандийлик тариқатини қабул қилган Алишер Навоий табиатан бениҳоят хоксор ва камтарин, андишали ҳамда ҳаёли шахс эканлиги унинг замондошлари бўлган тарихчилар томонидан ёзиб қўйилган. Шуниси характерлики, зукко шоир ҳаттоки ижод лаҳзаларида ҳаёга тамомила зид бўлган тасвирлардан ўзини тия олганлиги ҳам бағоят ибратлидир. Оқ қоғоз билан юзма-юз бўлган пайтларида ўз жисмида улкан масъулият юки турганлигини доимо ҳис этганлиги китобхонни ҳайратга солади. «Саъбаи сайёр» даги шоҳ Баҳром Хитой гўзали Дилором билан илк учрашувдаёқ унга ҳаёсизларча муносабатда бўлади. Бундай нафсоний, интим ҳолатни тасвирлаш учун зукко шоир ўзида салоҳият йўқлигини таъкидлаб, аҳли китобхондан узр сўраб, воқеалар баёнига шундай нуқта қўяди:

Ёр маҳваш ҳариф ошику шах,
Қилганин билмаган эрди аблах,
Элга сўз дер маҳал бу ер-ўқдур,
Менга лек ул салоҳият йўқдур [13:98-б.].

Таъкидланган фикрлардан малум бўладики, Навоий ўз шахсий ҳаётида ҳамда асарларида қалб кўзгуси аталмиш ҳаёга алоҳида масъулият билан муносабатда бўлганлиги, ҳар бир давр кишилари, хусусан ёшлар учун ҳам муҳим тарбиявий қимматга эга деб ўйламиз. Шундай экан, бу каби инсон маънавияти ва маърифатини кўтариш учун хизмат қиладиган мисалаларни дарсда ва дарсдан ташқари ўтказиладиган тадбирларда ёшлар қалбига сингдиришдек улкан вазифа борки, бу замонавий адабий таълимдаги асосий ишлардан бири ҳисобланади.

Фойдаланилган адабиётлар рўйхати

1. Алихонтўра Соғиний. Тарихи Муҳаммадий. –Тошкент: “ Munir ”, 2021.-712-б.
2. Қомӣ, А. Юсуф ва Зулайхо // Осор. – Ҷ. 4. – Душанбе: Адиб, 1988.
3. Қомӣ, А. Нафҳот ул-унс мин ҳазарот – ил – қудс – Душанбе, 2013.- С. 865.
4. Қомӣ, А. Хирадномаи Искандарӣ // Осор. – Ҷ. 5. – Душанбе: Адиб, 1988.
5. Қомӣ, А. Силсилат уз-заҳаб // Осор. – Ҷ. 3. – Душанбе: Адиб, 1987
6. Ёўлдошев Қ. Адабиёт ўқитишнинг илмий-назарий асослари.- Тошкент: Ўқитувчи, 1996.
7. Навоий А. Фарҳод ва Ширин. ЎАБ (Ўзбек адабиёти бўстони). – Тошкент: 1989.
8. Навоий А. МАТ (Мукаммал асарлар тўплами), 20 томлик, 7-том.- Тошкент: «Фан», 1991.
9. Навоий А. МАТ, 20 томлик, 9-том.-Тошкент: «Фан», 1992.
10. Навоий А. МАТ, 20 томлик, 8-том.-Тошкент: «Фан», 1991.
11. Навоий А. МАТ, 20 томлик, 14-том.-Тошкент: «Фан», 1998.
12. Навоий А. МАТ, 20 томлик, 3-том. -Тошкент: «Фан», 1988.
13. Навоий А. МАТ, 20 томлик, 10-том.-Тошкент: «Фан», 1992.
14. Навоий А. Асарлар, 15 жилдлик, 15 жилд. -Тошкент: «Бадий адабиёт», 1966.

G‘AZAL NAFOSATI

*Muxsim Mansurovich Muminov,
Qo‘qon davlat universiteti*